

na stosuje odpowiednio przepisy rozdziałów I—III księgi IV kodeksu postępowania karnego.

(2) W razie wydania orzeczenia, nakazującego umieszczenie w obozie pracy, Komisja Specjalna może zaliczyć na poczet okresu pozbawienia wolności całkowicie lub częściowo okres tymczasowego aresztowania.

Art. 10³. Komisja Specjalna może orzec przepadek na rzecz Skarbu Państwa stanowiących własność sprawcy przedmiotów, pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa, lub narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia.

Art. 10⁴. Postępowanie, dotyczące skierowania sprawcy do obozu pracy, toczy się bez udziału obrońcy.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Mi-

nistrom: Sprawiedliwości, Obrony Narodowej, Bezpieczeństwa Publicznego i Administracji Publicznej.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Sprawiedliwości:

Leon Chajm

w/z Minister Obrony Narodowej:

Marian Spychalski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

150

DEKRET

z dnia 14 maja 1946 r.

o powołaniu pracowników służby zdrowia do walki z epidemiami.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. W przypadkach wielkiego natężenia chorób epidemicznych może Minister Zdrowia powoływać do publicznej służby zdrowia do walki z epidemiami lekarzy, farmaceutów, felczerów, pielęgniarki i inne osoby przeszkolone w sanitarnej służbie pomocniczej, jak kontrolerzy sanitarni, dezynfektorzy itp. Powołanie następuje na podstawie zarządzenia Ministra Zdrowia na czas określony, nie dłuższy jednak niż jeden rok.

2. Minister Zdrowia może przekazać prawo powołania władzy administracji ogólnej II instancji z wyjątkiem powołania lekarzy i farmaceutów.

3. Można powoływać do publicznej służby zdrowia do walki z epidemiami również osoby, które nie mają prawa wykonywania zawodu na obszarze Państwa Polskiego, posiadają je jednak w innych państwach na mocy uzyskanych tam dyplomów. Powołanie upoważnia do wykonywania zawodu w zakresie publicznej służby zdrowia do walki z epidemiami.

4. Nie mogą być powoływane osoby, które nie ukończyły 17 lat życia lub przekroczyły 55 rok życia oraz osoby, które nie mogą być powoływane do świadczeń osobistych w myśl art. 4 ust. 1 pkt 1—4 oraz pkt 7 rozporządze-

nia Prezydenta Rzeczypospolitej o świadczeniach osobistych (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 55, poz. 354). Funkcjonariusze państwowi lub pracownicy przedsiębiorstw państwowych mogą być powoływani tylko w porozumieniu z właściwymi ministrami.

5. Powołanie do publicznej służby zdrowia do walki z epidemiami nie rozwiązuje stosunku służbowego lub stosunku pracy istniejącego w czasie powołania. W okresie powołania uposażenie lub wynagrodzenie za pracę z tego stosunku nie należy się.

Art. 2. 1. Powołany otrzymuje uposażenie odpowiadające normom stosowanym w państwowej służbie cywilnej, zwiększone o dodatek epidemiczny w wysokości 30%. Rozporządzenie Ministra Zdrowia wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu określi zasady ustalenia wysokości uposażenia. Uposażenie wypłaca urząd lub instytucja, w której powołany pełni służbę.

2. Powołanemu służy prawo do zwrotu udowodnionych kosztów jednorazowego przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca służbowego i z powrotem.

3. Prawo do uposażenia służy powołanemu przez okres rzeczywistego pełnienia służby na skutek powołania oraz w ciągu 6 tygodni po zwolnieniu.

4. Powołany podlega ubezpieczeniu na wypadek choroby.

Art. 3. 1. W razie niemożności dalszego pełnienia przez powołanego obowiązków służbowych wskutek choroby powołany zachowuje prawo do uposażenia przez okres 3 miesięcy.

2. Jeżeli niemożność pełnienia przez powołanego obowiązków służbowych wynika wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, albo wskutek zachorowania na chorobę zakaźną, panującą w miejscu służbowego pobytu, prawo określone w ust. 1 przedłuża się do 6 miesięcy.

3. Powołanemu, który wskutek nieszczęśliwego wypadku, wynikłego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, albo wskutek zachorowania na chorobę zakaźną, panującą w miejscu służbowego pobytu, stał się całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, lub jego rodzinie służy po upływie terminów wskazanych w ust. 1 i 2 prawo do odszkodowania lub zaopatrzenia ze Skarbu Państwa, w ramach przepisów art. 15 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 198).

Art. 4. 1. Kto uchyla się od obowiązku nałożonego na podstawie art. 1 lub nie wykonuje poleceń przełożonego w czasie pełnienia obowiązków służbowych,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 10.000 zł albo obu tym karom łącznie.

2. Do orzekania o wykroczeniach wymienionych w ust. 1 powołane są władze administracji ogólnej I instancji.

Art. 5. Osoby powołane na zasadzie niniejszego dekretu nie podlegają powołaniu do pracy na zasadzie dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i o obowiązku pracy (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 24).

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 7. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Równocześnie traci moc obowiązującą art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 712).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

151

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ, ZDROWIA I PRZEMYSŁU

z dnia 26 marca 1946 r.

o higienie pracy w zakładach przemysłu włókienniczego.

Na podstawie art. 1 oraz art. 2 ust. 1 pkt a i ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 325) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pomieszczenia pracy w chłodnej porze powinny być ogrzewane. Temperatura nie powinna być niższa niż 12°C do 18°C w zależności od wysiłku, jakiego wymaga dany rodzaj pracy.

§ 2. Pomieszczenia i stanowiska pracy powinny mieć dostateczne naturalne oświetlenie dzienne. O zmroku i w nocy należy stosować oświetlenie sztuczne o wystarczającej dla danego rodzaju pracy jasności zarówno ogólne, jak i indywidualne dla poszczególnych stanowisk pracy. Inspektor pracy może zezwolić już istniejącym zakładom pracy o niedostatecznym naturalnym oświetleniu dziennym na stosowanie oświetlenia sztucznego także w ciągu dnia.

§ 3. Mechaniczna obróbka włókna czy tkanin (międlenie, trzepanie, szarpanie itp.), przy

której wydziela się większa ilość pyłu, powinna odbywać się w zamkniętych aparatach z urządzeniem wyciągowym do pyłu.

§ 4. Obróbka ręczna włókna czy tkanin (czesanie, wytrzaskanie itp.), przy której powstaje większa ilość pyłu, powinna odbywać się przy miejscowych wyciągach (ekshaustorach) do pyłu w miejscu jego powstawania.

§ 5. W pomieszczeniach, w których przy obróbce wydziela się para, jak przy gotowaniu, praniu, farbowaniu itp., w celu zapobieżenia powstawaniu mgły, niezależnie od skutecznej wentylacji dachowej, urządzone powinny być nad źródłami parowania okapy, połączone ze sprawnie działającym ciągiem kominowym. Jeżeli taka naturalna wentylacja nie wystarcza, należy zastosować wtłaczanie powietrza nagrzanego.

§ 6. W pomieszczeniach, w których przy produkcji powietrze nagrzewa się lub gdzie procesy produkcyjne wymagają określonej temperatury, powinny znajdować się w miejscach